ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить щотижня з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 24 (362) | Субота, 22 червня 1974 р. | Ціна 2 коп.

НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЇ

Майже два роки минуло з дня дев'ятого з'їзду УТОГ. Два роки праці і перемог. Нині скрізь іде змагання за успішне виконання планів четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки. Про це піклується первинна організація УТОГ Вінницького УВП.

З початку анкетні дані: первинна організація УТОГ Вінницького УВП, чисельність — 300 чоловік, рік створення — 1933 (офіційно вважається 1944, коли місто було звільнене від німецько-фашистських загарбників, але створена організація на 11 років раніше); призначення: ветерани стверджують, що в перші роки її завданням було розшукування глухонімих на вулицях та базарах, залучення їх до праці, а точніше — вчити кожного цінувати в собі людину, а потім влаштовувати їх на роботу на підприємстві інвалідів. Тепер призначення у неї інше. Склад бюро: голова — Баланюк С. К., заступник директора УВП по навчально-виховній роботі — вихованець підприємства; Рильська Т. К.— колишня учениця, а нині бригадир закрійної дільниці, ударниця комуністичної праці; Красновська А. З.— теж колишня учениця, спортсменка, ударниця комуністичної праці, бригадир швейної дільниці, і, нарешті, бригадир М. С. Вікулова та робітниця М. К. Шелешко. Ось і все.

В рішенні IX-го з'їзду УТОГ записано: «Поліпшити керівництво первинними організаціями УТОГ, підвищувати їх активність, боєздатність, домагатися посилення їх впливу на роботу підприємств, установ і організацій системи, на успішне розв'язання завдань, які стоять перед колективами в дев'ятій п'ятирічці...»

...«Боротися за дальше вдосконалення роботи в умовах економічної реформи, підвищення темпів зростання продуктивності праці, впровадження нової техніки і прогресивної технології, наукової організації праці, за раціональне використання виробничих фондів, поліпшення якості продукції, заощадження сировини, палива, електроенергії та матеріалів».

На першій після з'їзду звітно-виборній конференції первинної організації УВП делегати справедливо відзначили досягнення організації за два роки, разом з тим, гостро критикували за упущення: послаблення виховної роботи в гуртожитку, недостатню увагу до спорту, раціоналізації.

До складу бюро були обрані вже згадані товариші. С. М. Баланюка обрано головою вп'яте, а це означає, що бюро він керує вже десять років — з того часу, коли місце інструктора по роботі на селі змінив на неспокійну посаду заступника директора по навчально-виховній роботі.

Як же бюро здійснює рішення IX-го з'їзду? За службовими обов'язками мені не раз доводилося вникати у справи організації УТОГ УВП і завжди дивувала всеоб'ємність її діяльності. Якої галузі роботи УВП не торкнешся — скрізь відчувається присутність бюро первинної організації, її вплив. І зворотній зв'язок: нічого на підприємстві адміністрація не робить без відома організації УТОГ, про це говорила на засіданні президії облвідділу УТОГ директор підприємства Г. Громова.

Візьмемо змагання. Бюро слухає на своєму засіданні це питання і свою думку про переможців, присудження премій доводить до відома місцевого комітету профспілки. Два рази на місяць спеціальна комісія перевіряє, як робітники виконують норми виробітку, і якщо є зриви,— тут же, на робочих місцях виявляє причину і усуває їх. Якось трапилося так, що ворсувальник В. Собчук, кращий робітник, враз знизив виробіток. Виявилось, несправа машина, і комісія тут же змусила наладчиків відремонтувати її. Або ще таке: на закрійній дільниці щогодини ламалися ножі стрічкової машини, не робота,— мука. Член бюро, вона ж бригадир закрійної дільниці Т. Рильська запропонувала замінити машину. Бюро підтримало її, дільниця вийшла з тяжкого становища.

Ці заходи, так би мовити, технічного порядку, а є й другий бік. Дошка пошани підприємства висіла на стіні в Червоному кутку. А чи часто бачили люди її? І ось, її перенесли на подвір'я підприємства — тепер всі проходять мимо неї і кожен мимоволі затримує свій погляд. Зросла популярність передовиків, а давно відомо, що моральне заохочення зовсім не дрібниця. В поєднанні з усуненням недоліків, що заважають в роботі, щомісячним підведенням підсумків змагання, видача премій переможцям і популяризація передовиків засобами наочної та усної агітації на підприємстві забезпечили те, що можна назвати живим струменем, зацікавленістю в своїй праці.

Звичайно, не можна всі успіхи, все хороше на підприємстві вважати заслугою первинної організації УТОГ.

Постійну роботу по організації колективу, його мобілізації на виконання завдань четвертого, визначального року п'ятирічки проводять партійна, профспілкова і комсомольська організації, адміністрація, яка для того й існує, щоб керувати, спрямовувати і забезпечувати. Суть в тому, що первинна організація Товариства — одна з багатьох складових пропагандистської, мобілізуючої роботи, і важливо, щоб вона не дублювала інші організації підприємства, а робила свою справу підкріплюючи спільні зусилля. Первинна організація Вінницького УВП — не зразок, але її робота значна. У тому, що на підприємстві досягнуто такого становища, при якому зберігається позитивна рівновага, що дозволяє колективу без зайвих зусиль, авралів і нервозності виконувати встановлені плани і взяті зобов'язання є й її внесок.

Як партійна і профспілкова організації, бюро УТОГ стояло біля колиски всіх добрих справ колективу — чи то економічна реформа, раціоналізація, або боротьба за економію. Ось і в першому півріччі нинішнього року бюро слухало на своїх засіданнях виконання колективного договору, якість продукції,— до речі, на цьому засіданні Т. Рильська відзначила, що закрійна дільниця одержує іноді полотно зі спусками петель, нерівно пофарбоване. Після цього засідання бюро взяло під контроль якість в мотально-в'язальній та фарбувальних дільницях, провело з робітниками бесіди про значення якості.

Характерно, що більшість засідань бюро проводить спільно з місцевим комітетом профспілки, а доповідають по суті обговорюваних питань керівники відділів: інженер по якості В. Уткіна, нормувальник І. Шапєєв, технолог Л. Кошельник.

«Вести рішучу боротьбу за високопродуктивне використання робочого часу, зміцнення трудової дисципліни, закріплення кадрів на УВП» — це з постанови IX-го з'їзду. Для первинної організації, як і для всього колективу, ці рядки — керівництво до дії. З метою зміцнення дисципліни— не адмініструванням, а переконанням,— створено громадський відділ кадрів. До його складу ввійшли і представники бюро первинної організації. Слід сказати, що хоч колектив УВП міцний, виконання статутної норми завжди становить вище 75 процентів, і в цілому на підприємстві плинність кадрів менша, в порівнянні з іншими, роботи громадському відділу кадрів знайшлося. Наприклад, зовсім недавно ніби й без причини зібралася звільнитись група молодих робітників і робітниць, недавніх випускників виробничого навчання. І адміністрація, і громадський відділ кадрів доклали немало зусиль, щоб попередити необдумане рішення молодих. Правда, дехто все ж звільнився, як виявилося, в погоні за «красивим життям». Незабаром одна з дівчат Р. Захарчук повернулася назад з Ленінграда. Прийти з повинною до колективу не посміла, поїхала до Одеси. Може знайде вона там своє щастя — тільки і там буде воно справжнім, трудовим.

Колектив виховує, але бувають винятки — неодноразово порушувала дисципліну, правила гуртожитку робітниця Григоренко,— і колектив позбавився від неї. Характерно, що первинна організація не взяла її під захист — далі було вже нікуди.

«Підвищити якість виробничого навчання на УВП... розвивати шефство кадрових робітників над молодими. Посилити роботу по професіональній орієнтації глухих школярів старших класів, по залученню випускників до професійного навчання на УВП»...

Іноді нелегко доводиться колективу розв'язувати це завдання. Успіхи медицини, підвищення матеріального і культурного рівня життя сприятливо вплинули на все. Все рідше зустрінеш людину, що втратила слух через хворобу, а тим більше народилася глухою. Це чудово, але ж головним завданням УВП залишається давати спеціальність глухим, залучати до участі в спільній роботі. А вчити іноді нікого. В минулому році на УВП прийшло важке поповнення: випускники допоміжних класів Піщанської і Кисляцької шкіл-інтернатів, юнаки і дівчата, що крім глухоти ще й недостатньо розумово розвинені. Тим не менше зі своїм завданням на УВП справились — незабаром відбудеться випуск і кожній людині знайдеться справа за її здібностями.

В цьому році прийдуть до колективу нові випускники спецшкіл області. Слід подумати, як і чим їх зустріти, щоб прийшли вони в колектив, як у свій дім. І про це слід подумати бюро первинної організації.

М. НИРОВ.

ПЕРЕДОВИКИ П'ЯТИРІЧКИ

Тетяна Килачкова — одна з кращих робітниць Дніпропетровського УВП. Ударниця комуністичної праці у визначальному році п'ятирічки працює, випереджаючи особистий графік. Норми виробітку систематично виконує на 110—115 процентів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ПОВІДОМЛЕННЯ

ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ ПРО ПОПЕРЕДНІ ПІДСУМКИ ВИБОРІВ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР ДЕВ'ЯТОГО СКЛИКАННЯ, ЯКІ ВІДБУЛИСЯ 16 ЧЕРВНЯ 1974 РОКУ

Центральна виборча комісія одержала від окружних виборчих комісій попередні дані про підсумки виборів до Верховної Ради СРСР дев'ятого скликання.

За повідомленнями окружних виборчих комісій, вибори відбулися в усіх 1517 виборчих округах: у 767 округах по виборах до Ради Союзу і 750 округах по виборах до Ради Національностей.

У виборах найвищого органу державної влади країни, за попередніми даними, взяли участь 161.663.235 виборців, або 99,98 процента загального числа виборців, включених у списки.

За кандидатів у депутати Ради Союзу голосували 99,79 процента виборців, за кандидатів у депутати Ради Національностей — 99,85 процента виборців, які взяли участь у виборах.

Попередні дані про результати виборів до Верховної Ради СРСР свідчать про переконливу перемогу непорушного блоку комуністів і безпартійних, дальше зміцнення ідейної і соціально-політичної єдності нашого суспільства, про підтримку радянським народом внутрішньої і зовнішньої політики Комуністичної партії і Радянської держави.

Остаточні підсумки виборів і список депутатів, обраних до Верховної Ради СРСР дев'ятого скликання, будуть опубліковані 19 червня 1974 року.

ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ ПО ВИБОРАХ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

17 червня 1974 року.

В ІНІЦІАТОРІВ ЗМАГАННЯ

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ВИКОНУЮТЬСЯ

Зустріти XVII з'їзд ВЛКСМ з випередженням виконання індивідуальних і виробничих зобов'язань на 10 днів до визначеного строку.

50-річчя з дня присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна — на 20 днів раніше.

Дев'яту п'ятирічку в цілому завершити до 22 квітня 1975 року — дня народження В. І. Леніна.

Такі зобов'язання прийняли комсомольці Ужгородського УВП-2 на початку року.

Тепер, підбиваючи підсумки зробленого, комсомольці підприємства рапортують про свої трудові здобутки. До дня відкриття XVII з'їзду ВЛКСМ свої зобов'язання комсомольці виконали на 135 процентів, до 9 квітня 1974 року.

Зобов'язання до ювілею присвоєння комсомолу імені Леніна будуть також виконані достроково. Про це свідчить систематичне виконання комсомольцями змінних завдань на 140—150 процентів.

Успішно виконуються і зобов'язання особистої п'ятирічки. Уже на сьогодні комсомольці М. Лавринець, М. Ряшко, А. Чубирка виконали п'ятирічне завдання. Наблизились до виконання власних п'ятирічок Є. Косинець, В. Руснак, І. Фабриций, А. Турянська, М. Андрійчук, М. Іванчик. Інші працюють із значним випередженням часу.

Немає сумніву в тому, що свої зобов'язання — виконати п'ятирічку до 22 квітня 1975 року — дня народження В. І. Леніна — наші комсомольці виконають з честю.

М. СВИРИДОК,
секретар комсомольської організації УжгородськогоУВП-2.

ДО РІВНЯ СУЧАСНИХ ВИМОГ

Формування у трудящих комуністичного світогляду, виховання у них, особливо у молоді, комуністичних ідеалів, дальше підвищення загально-освітнього й культурного рівня будівників комунізму, як і раніше, залишається в центрі уваги нашої партії.

Про це, зокрема, говорить постанова ЦК КПРС «Про підвищення ролі бібліотек в комуністичному вихованні трудящих і науково-технічному прогресі».

Це ж засвідчив і недавній, травневий пленум ЦК КП України.

Всезростаюча роль у вирішенні цього завдання, як було підкреслено на пленумі, належить розвиткові засобів масової інформації та пропаганди літератури й мистецтва.

А тому зусилля бібліотекарів УТОГ мають бути спрямовані на якнайповніше забезпечення необхідною літературою та інформацією як спеціалістів народного господарства, так і агітаторів, політінформаторів, пропагандистів. При цьому слід мати на увазі, що саме тісний зв'язок бібліотекаря з спеціалістами, вміння відчувати їх потреби й оперативно допомагати у доборі необхідної літератури для пропагандистської діяльності дасть можливість підняти ідеологічну роботу на той рівень, якого не забезпечать ніякі інші особисті професійні якості бібліотекаря.

Безумовно, в першу чергу кожен бібліотекар має добре знати літературу, наявну в його бібліотеці і щоденно розкривати її перед читачем. А цього він зможе досягти лише тоді, коли в усіх кутках бібліотеки, на стелажах, столах і т. д. буде чіткий порядок, як у розташуванні літератури, так і в її рекомендації. Для цього бібліотекареві самому вкрай необхідно щоденно працювати над собою.

У сучасних умовах бібліотеки, як центри ідейно-виховної роботи серед глухих, мають особливо велике значення, оскільки вони повинні бути дійовими помічниками обласних відділів УТОГ, що відіграють організуючу роль в ідеологічному вихованні глухих, у забезпеченні виконання кожним колективом, кожним трудівником доведених йому завдань п'ятирічки і взятих соціалістичних зобов'язань.

Попередні дані, виявлені під час семінару бібліотекарів системи УТОГ, який відбувся 2—17 квітня цього року на Курсовій базі, свідчать про те, що в наших бібліотеках половина працівників мають вищу і спеціальну середню освіту. Більшість із них належно піклуються про дальше поліпшення організації обслуговування читачів.

Водночас анкета опиту бібліотекарів засвідчила те, що немало наших бібліотек не мають вкрай необхідних довідково-бібліографічних матеріалів, подекуди, а саме, в Чернігівському, Ужгородському та інших будинках культури бібліотеки не мають навіть систематичних каталогів.

Зовсім не використовують в роботі рекомендаційну бібліографію бібліотекарі Луцького, Сімферопольського, Полтавського, Херсонського, Чернігівського, Чернівецького та інших обласних будинків культури.

Зрозуміло, що робота над розвитком глухих читачів і відвідувачів культзакладів Товариства вимагає поліпшення повсюдно. І в першу чергу скрізь потрібно уважно ставитись до кадрів бібліотекарів, дбати про їх професійне зростання, самоосвіту. Проте, в Чернігівському, Херсонському, Сімферопольському та Полтавському будинках культури не передплачують спеціальних видань на допомогу бібліотекарям і читачам.

Незабаром в обласних центрах буде здійснено централізацію бібліотек системи УТОГ. Це означає, що надалі бібліотеки Червоних кутків, УВП та гуртожитків стануть філіалами центральних бібліотек при обласних будинках культури.

Хочеться також підкреслити, що у формуванні комуністичного світогляду членів УТОГ не можна вдаватися до однобічності, тут має значення весь комплекс ідеологічних заходів, що їх покликані здійснювати культосвітні заклади, а серед них і бібліотеки, як опора будинків культури УТОГ.

Ефективний ідейний вплив має наочна рекомендація книг. Думається, що вже назріла необхідність створити в кожній бібліотеці рекламно-інформаційні дошки, як засоби тісного зв'язку бібліотеки з читачами.

Як відомо, найбільший вплив на розвиток людини мають емоціонально насичені масові заходи, в яких вона сама бере участь. А тому слід частіше практикувати вечори мужності, дні пам'яті героїв, зустрічі поколінь, свята вулиці, інші заходи, що мають патріотичний характер і в яких обов'язково бере участь бібліотекар. Такі заходи, спеціальні вечори не тільки дадуть змогу значно розширити актив бібліотек і клубів, але й принесуть плідні наслідки в загальному розвитку глухих, їх ідейному загартуванні, піднімуть якісний рівень роботи бібліотекарів до рівня сучасних вимог.

М. МАРКОВСЬКА,
методист науково-методичного кабінету клубної роботи УТОГ.

Доброю славою користується танцювальний колектив Дніпропетровського будинку культури, яким керує Анжела Петрівна Лагунович. Цей колектив завоював звання лауреата республіканського фестивалю самодіяльного мистецтва УРСР і не раз виступав у Києві. З концертними програмами ансамбль виступав в складі колективу художньої самодіяльності в Москві. Своїми успіхами в значній мірі колектив зобов'язаний своєму керівнику.

На знімку: учасники танцювального колективу під час репетиції танцю «Чорноморочка».

ГЕРОЯМ БРЕСТА

Сторожку тишу передранкової зорі 22 червня 1941 року розбудив гуркіт гармат, а потім річку Буг перейшли фашистські солдати. Так розпочалася Велика Вітчизняна війна, яка тривала близько чотирьох років, а точніше — одну тисячу чотириста вісімнадцять днів та ночей.

Першим прийняв на себе удар ворога гарнізон Брестської фортеці. Відбиваючи чисельні атаки фашистських військ, наші воїни здійснили героїчний подвиг.

Відтоді вже минуло чимало часу, давно заросли окопи і воронки, але не заростає сюди народна стежка до Брестської фортеці. В будь-яку пору року не припиняється потік екскурсантів. Їдуть з усіх куточків Радянського Союзу, із найвіддаленіших континентів світу. І всі вони — поодинці і групами проходять крізь головний фортечний вхід. Сувора п'ятикінечність зірки звеличує могутність подвигу людей, у яких на кашкеті сяє п'ятикутня зірка.

По Алеї героїв бетонна дорога веде екскурсантів у Цитадель — здиблені чисельними вибухами залишки фортів і казематів. Над полум'ям Вічного вогню схилив голову монумент-великан «Захисник цитаделі». У рисах його обличчя, в його постаті вгадуються десятки та сотні воїнів, полеглих і живих. З мосту, який перекинуто через Муховець, притоку Бугу,— а вони разом водною стрічкою обперізують фортецю — ліворуч розміщено скульптурну композицію «Спрага»: боєць з каскою і автоматом під кулями повзе до річки, щоб напоїти поранених, жінок, дітей.

Сірим, гранітом вкрита урочиста площа. Тут під мармуровими плитами поховано останки загиблих захисників Брестської фортеці. І над всім цим, символізуючи їхню доблесть, славу нашої зброї стрімко височить стометровий багнет.

Герої Бреста... Відомі та безіменні, що не скорилися ворогові — величні у красі безсмертя. Це їм, їхній пам'яті, минулому і майбутньому присв'ячено Брестський меморіальний комплекс. Тут навіки збережені руїни героїчної фортеці — стіни кільцевої казарми, підземні каземати, земляні вали і залиті водою рови. Вони з'являються перед зором екскурсантів у такому вигляді, якими їх залишила війна.

І. ГАЙСИНСЬКИЙ.

На фото: (ліворуч) скульптурна композиція «Спрага», (внизу вхід на територію Брестської фортеці-героя.

Фото автора.

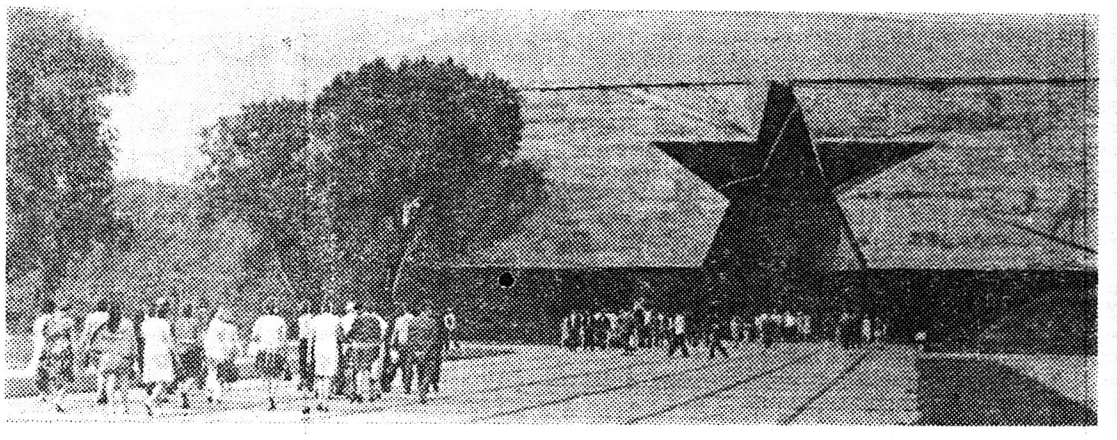

СЕРЙОЗНА ЗАЯВКА

В 1972 році колективу Житомирського будинку культури було присуджено звання: «Колектив високої культури обслуговування». Два роки, що минули, були для цього колективу роками дальшого творчого росту, шуканням нових форм організаційної, масово-політичної і виховної роботи.

Забігаючи наперед, скажемо, що колектив не заспокоївся досягнутим, не зменшив вимог до своєї роботи, а присудження такого високого звання сприйняв як аванс на майбутнє.

У щоденній роботі колектив Будинку культури керується рішеннями XXIV-го з'їзду КПРС, XXIV-го з'їзду КП України. Пропаганда нового, передового стоїть в центрі роботи колективу. Тісний зв'язок з людьми виробництва, постійна турбота про те, як найкраще задовольнити духовні запити людини — такі завдання вирішувалися і вирішуються сьогодні.

Лекції, доповіді, бесіди — в яких широке коло тем політичних, економічних, наукових. В просторих, світлих залах зі смаком оформлена наочна агітація, в якій відображене сьогодення нашої Батьківщини.

Про те, що людина праці тут стоїть в центрі уваги свідчить той факт, що колектив Будинку культури одним із перших почав проводити вечори-портрети. Це урочистий вечір на якому гортаються сторінки трудової слави людини. Виховне значення таких вечорів, особливо для молоді, безперечне.

За останні два роки колектив художньої самодіяльності Будинку культури 24 рази виїжджав в села та в робочі колективи підприємств міста. Драматичний колектив, якому в 1973 році присвоєно звання «Народний самодіяльний театр», у своєму репертуарі звертається до творів О. Островського, С. Васильченка, О. Корнійчука, знайомлячи на сцені глядачів з їхніми творами. І як підсумок проведеної роботи, театр взяв участь у проведенні фестивалю: «Житомирська театральна весна» 1974 року.

При Будинку культури працює естрадний гурток. Останнім часом його колектив допомагав у проведенні літературних вечорів до 70-річчя А. Гайдара, до 175-річчя з дня народження О. Пушкіна. Колектив Будинку культури намагається йти в ногу з часом. Один з останніх вечорів був присвячений темі: «20-річчя освоєння цілини».

«Факти, події, люди» — такий напрям роботи усного журналу, який знайомить глухих з новинами дня. Добру справу розпочав колектив Будинку культури, організувавши любительську кіностудію «Супутник». За невеликий час аматори зняли чотири кіножурнали. «Наші будні» — в них показана праця і життя членів УТОГ.

Останнім часом створено ще один, п'ятий, гурток — клуб революційних і трудових традицій «Історія, час, герої». В період підготовки до відзначення в 1975 році 30-річчя з дня Перемоги над фашистською Німеччиною, цей клуб набуває особливого значення.

Велику роботу проводить бібліотека Будинку культури. Практикуються читацькі конференції. Одна з таких конференцій була проведена за книгою В. Фольварочного «Сонце в зернині» про Героя Соціалістичної Праці Л. Любченко — голову колгоспу «Більшовик». На конференції члени УТОГ познайомились з автором та героїнею книги.

Чимале місце в планах роботи Будинку культури відведено організації культурного дозвілля і відпочинку трудящих. Екскурсії, походи, виїзди на лоно природи тут практикуються з урахуванням побажань трудящих.

Ознайомившись з роботою Будинку культури, можна впевнено сказати, що колектив зробив серйозну заявку на право утримувати звання «Колектив високої культури обслуговування» і треба сподіватись, що в своїй подальшій роботі він не зупиниться на досягнутому.

П. ОЛЕКСІЄНКО.

МИ СЛАВИМО ПРАЦЮ

Нещодавно колектив Білоцерківського учбово-виробничого підприємства разом з Будинком культури УТОГ провів зустріч переможців соціалістичного змагання 1973 року з молодими робітниками. «Ми славимо працю» — так назвали вечір трудівники нашого Товариства.

З розповіддю про трудову діяльність перед молоддю виступили ветерани праці, майстри підприємства Норченко М. А., Карук Ф. А., швея-мотористка Шкурлатовська М. С., праця якої була відзначена орденом Трудового Червоного Прапора та багато інших.

На вечорі відбулося також вшанування переможців соціалістичного змагання 1973 року. Палкими оплесками зустріли присутні ударників комуністичної праці швей-мотористок Чегус І., Терещук Л., Савлеву В., Бейгул К., слюсаря-налагоджувальника Нагорного І. та інших.

З великою, надзвичайно цікавою програмою перед присутніми виступили учасники художньої самодіяльності Будинку культури. Глядачам особливо сподобалися виступи членів хореографічного гуртка Шпендик Неллі, Старчук Галини, Чегус Ганни. Гучними оплесками нагородили присутні і пантоміми у виконанні Реентенка Олександра та Іщенко Віктора.

Н. ГУЛЬДЯШЕВА,
заступник директора по виховній роботі Білоцерківського УВП.

Юрій Кошіль

Йому було трохи більше двох років, коли розпочалася Велика Вітчизняна війна. Не пам'ятає він цього страшного дня, не пам'ятає своїх рідних, не знає, як і коли потрапив до дитячого будинку, тільки згодом дізнався, що народився в Яготинському районі на Київщині.

Роки війни. Яке то лихоліття! На долю Юрія випало нелегке випробування. Війна відібрала у нього найдорожче — матір. А згодом, коли вже був у дитячому будинку, нове лихо — захворів і втратив слух.

Круглий сирота. Глухонімий. Чи не забагато на долю однієї людини! Юрій говорить, що десь в шість—сім років він потрапив до Миргородської школи-інтернату для глухих дітей.

Тяжко було і в школі, особливо тоді, коли до його ровесників приїздили рідні, коли всі учні виїздили на канікули. Школа була йому і матір'ю і батьком.

Закінчивши сім класів спецшколи, Юрій не довго думав над обранням майбутньої професії. Без вагань у вересні 1955 року сміливо переступив поріг Черкаського учбово-виробничого комбінату (так називалося тоді УВП). Його зарахували учнем виробничого навчання. Тяга до знань, любов до столярної справи допомогли йому швидко оволодіти майбутньою професією, і він став працювати самостійно.

Йшли роки. Зростало виробництво, а разом з ним ріс і Юрій Кошіль.

За успіхи в роботі йому одному з перших на УВП в 1965 році присвоєно високе звання ударника комуністичної праці, яке він носить і до цього часу.

Його неспокійний характер, діловитість, висока трудова активність дали змогу оволодіти фактично всіма виробничими процесами по випуску високоякісних меблів. Працює він і верстатником, і складальником, а в пору відпусток і майстром ВТК.

Юрій Григорович Кошіль постійно вишукує резерви підвищення продуктивності праці, активно працює як винахідник. Так, впровадження його пропозиції по оздобленню кришок меблів пластиком дозволило підвищити продуктивність праці на 13,2 процента.

З кожним роком зростають його особисті досягнення.

Ще одна риса його характеру— це вміння з охотою передавати свій багатий досвід молодим робітникам. Не дивно, що більшість учнів виробничого навчання саме у нього здобувають міцні знання. Він вміло навчає їх «премудростям» столярної справи, прищеплює любов до праці, до своєї спеціальності. Ю. Г. Кошіль—надзвичайно скромна людина, ввічливий, дисциплінований. Ось, наприклад, коли я хотів його сфотографувати для газети, він категорично відмовив: — «Тільки разом з бригадою, вони краще за мене працюють».

За успіхи в роботі, перевиконання соцзобов'язань на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна він нагороджений медаллю «За доблесну працю». Фотографія Ю. Г. Кошіля ось уже декілька років висить на Дошці пошани УВП. Він неодноразово нагороджувався грамотами Центрального правління і облвідділу УТОГ.

За систематичне перевиконання планових завдань п'ятирічки Юрій Григорович в 1974 році Президією Верховної Ради СРСР нагороджений медаллю «За трудову відзнаку».

Сьогодні столяр-верстатник Черкаського УВП Ю. Г. Кошіль працює в рахунок 1975 року, завершального року дев'ятої п'ятирічки.

1975 рік в його житті буде особливим. Своїми високими показниками в завершальному році п'ятирічки він хоче відсвяткувати своє двадцятиріччя праці на Черкаському УВП.

— Нагородження мене високою урядовою нагородою, чесно кажучи, сприйняв не стільки, як визнання моїх успіхів, скільки, як аванс за те, що я ще не зробив, але обов'язково зроблю,— говорить Юрій Григорович Кошіль.

Г. КУЗУБ,
голова Черкаського облвідділу УТОГ.

ОСОБИСТІ П'ЯТИРІЧКИ ЗАВЕРШЕНО

На самому початку 9-ї п'ятирічки передові виробничники Дніпродзержинського УВП почали працювати продуктивно, з випередженим графіком. Ударна праця на своїх робочих місцях дозволила їм достроково завершити особисті п'ятирічки.

Ось вони, герої п'ятирічки — Іван Голик — транспортувальник цвяхів, Іван Григоріца, Микола Коваленко та Петро Цекот — волочильники дроту, Анатолій Калашников і Анатолій Новодон — багатоверстатники цеху цвяхових автоматів, Василь Циганков, Петро Савенко, Леонтій Костюк — складальники ліжок, Григорій Криша — полірувальник, Петро Глухий і Михайло Полюхович — токарі, Віталій Скляр — стругальник і Лазар Черняк — слюсар — інструментальник.

На загальних зборах, які відбулися з цього приводу, передові виробничники дали зобов'язання до кінця п'ятирічки працювати по-ударному і виробити додатково велику кількість якісної продукції.

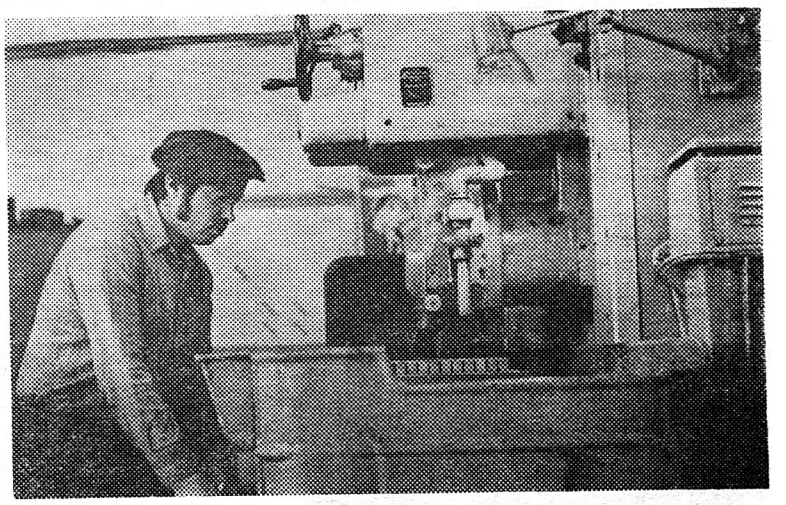

Ударно трудиться у визначальному році дев'ятої п'ятирічки шліфувальник електро-арматурного цеху Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» Л. М. Таранов.

280 процентів — так виконує змінні завдання ударник комуністичної праці. Деталі, які пройшли обробку Леонідом Миколайовичем, завжди відмінної якості. Сумлінною працею робітник завоював повагу й авторитет всього колективу.

На фото **Л. М. Таранов.**

Фото **В. Якубенка.**

Боротьба за якість продукції — постійно в центрі уваги швей Дніпропетровського УВП.

На фото: (зліва направо) Катерина Десятерик, Олена Кузеляк, і Тамара Бідняк перевіряють якість спецкостюмів, які мають надійти на склад готової продукції.

Фото **О. ДЗЮБИ.**

РІВНЯННЯ НА ПЕРЕДОВИКІВ

Відтоді, як Ольга Петрівна Являк вперше прийшла працювати дояркою на ферму колгоспу ім. Шевченка Бобровицького району, що на Чернігівщині, минуло не так уже й багато часу — п'ять років.

Новачкам, звісна річ, не відразу доручають доглядати групу високопродуктивних тварин. І їй запропонували прийняти групу корів з невисокими надоями. А хотілося йти в ногу з передовими дояр ками.

Старші подруги по роботі наголошували на суворому дотриманні розпорядку дня. Мовляв, і старанно підготовлені корми не дадуть повної віддачі, якщо не своєчасно потраплятимуть в годівниці. Ольга прислухалась до цих корисних порад, робила для себе висновки. І справи помітно змінювалися на краще. Минулого року від кожної корови, а їх у доярки 18, одержала по 2450 кілограмів молока і вийшла на четверте місце в змаганні серед доярок колгоспу.

В цьому році дала слово надоїти по 2500 кілограмів. В травні почали використовувати озимину, що посіяна на зелений корм, добові надої відразу ж підвищилися.

Все ширшого розмаху набирає змагання трудівників ферм за успішне виконання зобов'язань, взятих на четвертий рік п'ятирічки.

Підсумки зробленого на фермі підбиваються тричі на місяць. На честь переможця біля колгоспної контори піднімається червоний вимпел. Поруч з кращими трудівницями ферми знаходимо і ім'я Ольги Петрівни Являк, члена УТОГ.

П. ШИРЕНКОВ,
голова Козелецького МРВ УТОГ.

НАПОЛЕГЛИВІ ТРУДІВНИЦІ

Покриття меблів для верхнього одягу поліефірними лаками надає їм кращого товарного вигляду. Така шафа одночасно служить й окрасою оселі.

На Лебединському учбово-виробничому підприємстві цю операцію виконує бригада оздоблювальників, якою керує Надія Олексіївна Луб'янська. В колективі трудиться дванадцять чоловік.

Готові щити дверей та бокових стінок шаф для верхнього одягу, оздоблені під деревину цінних порід, робітниці Ніна Фалько та Людмила Болоцьких покривають поліефірним лаком на спеціальній машині. Від їх продуктивності праці у значній мірі залежить денний та місячний випуск меблів, тому вони прагнуть якнайбільше видати продукції. 115—120 процентів — такий виробіток їх норми при високій якості.

Їх виробничу операцію продовжують шліфувальниці лакового покриття Варвара Черкаська, Раїса Тимошенко, Надія Трохименко, Галина Павленко та Ганна Іванова. Вони шліфують та полірують деталі, а потім передають їх у складальний цех.

Своєю наполегливою працею сумлінні трудівниці домоглися високих виробничих показників у роботі. Так, наприклад, у квітні в постачанні підприємства поліефірним лаком та строганим шпоном сталися непередбачені перебої. Та коли ці матеріали надійшли на УВП, оздоблювальниці гаряче взялися за роботу і надолужили чимало прогаяного.

Так трудиться колектив бригади Н. О. Луб'янської, що бореться за присвоєння високого звання — колективу комуністичної праці.

П'ятимісячний план по реалізації готової продукції Лебединське УВП дещо недовиконало. В червні на всіх дільницях підприємства широко розгорнулося соціалістичне змагання, щоб піврічний план по продажу меблів не тільки виконати, а й перевиконати.

В. ПАСІЧНИЙ.
Сумська обл.

БУДЕМО ВЧИТИСЯ ДАЛІ

В Запорізькому будинку культури відбувся вечір, присвячений завершенню навчального року в школі робітничої молоді. В нинішньому році школу закінчило 18 чоловік, серед яких робітники УВП Іван Жуков та його дружина Люба, робітник моторобудівного заводу Володимир Древаль та його дружина — трудівниця УВП Наташа. Найбільш успішно навчались робітники УВП Валентина Шиманська та Володимир Барсуков. В їх атестатах лише четвірки та п'ятірки.

З привітанням випускників на вечорі виступили голова облвідділу УТОГ В. М. Дюков, директор УВП М. Ф. Смола, директор школи П. Д. Мастюк та інші.

Вони закликали молодих трудівників продовжувати освіту далі, адже УВП потрібні командири середньої ланки виробництва. Від імені випускників на вечорі виступив Володимир Барсуков. Він тепло подякував вчителям за науку і заневнив, що вони працюватимуть і навчатимуться й далі. Всім випускникам в урочистій обстановці було вручено атестати зрілості. Своїм педагогам вони піднесли квіти. На закінчення вечора для вчителів та учнів школи відбувся великий концерт художньої самодіяльності Будинку культури.

С. МОРДУШЕНКО.

СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ

Тихо, затишно в Червоному куточку гуртожитку Сумського учбово-виробничого підприємства. Ввечері, після закінчення трудового дня, тут збираються мешканці гуртожитку — робітники УВП, щоб відпочити, цікаво та змістовно провести своє дозвілля.

Відвідувачів Червоного кутка гуртожитку цікавлять питання з міжнародного життя, вони з інтересом дивляться нові фільми, що демонструються по телебаченню. Ось до Червоного кутка зайшли М. Сич, А. Заїка, Л. Буйволенко, А. Тарабарова, В. Міліков й одразу зав'язалась розмова про поточні події в нашій країні та за рубежем, посипались запитання: «Що в Чілі?, «Які в нас відносини з США?», «Як розвиваються події на Близькому сході?».

У період підготовки до виборів у Верховну Раду СРСР з великою увагою була прослухана бесіда по матеріалах Звернення ЦК КПРС до всіх виборців, громадян Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Приємно було бачити як радіють наші трудівники успіхам радянського народу.

У Червоний куток приходять не тільки з радістю, але й зі своїми турботами і потребами. Тут відбуваються різні заходи, в проведенні яких велику допомогу подають активісти: В. Кузьменко, В. Іваненко, Н. Бардакова, А. Дідоренко, В. Лопатка, Н. Отрох, В. Голованенко та інші. Вони подають велику допомогу у справі виховання молодих робітниць, привчають їх до чистоти та порядку. Так спільними зусиллями ми прагнемо зробити все, щоб гуртожиток став для робітників справжньою домівкою.

Е. МИХАЙЛІВСЬКА,
вихователь гуртожитку.

НА ОСТРОВІ СЛАВУТИЧА

Погожий червневий ранок зібрав до міського причалу мало не все місто. Ще б пак, субота, день вихідний, сонячний і, ми разом із заступником директора Дніпродзержинського УВП по навчально-виховній роботі П. М. Шаховою і групою трудівників УВП теж приєдналися до них.

Нарешті катер важко відчалює і прямує до протилежного берега. Гострий форштевень катера, наче плуг землероба, розсікає голубі хвилі Дніпра і рівненькими пластами розкидає їх по боках. З-за повороту показався катер на підводних крилах. За мить він метеором пронісся повз наш тихохідний катер і зник у шлюзі гідростанції. Лиш рівна піняста доріжка простяглася йому вслід і на хвилях, залишених ним, ще довго танцювали човни рибалок.

Через десять-п'ятнадцять хвилин катер пришвартовується до причалу острова Кривець і пасажири, нетерпляче підштовхуючи один одного, сходять на берег.

Ми із задоволенням розмістилися на лавах у затінку розлогих осокорів, де по сусідству з іншими розмістилася і база відпочинку Дніпродзержинського УВП.

— Вже п'ятий рік функціонує наша база здоров'я,— розповідає Поліна Матвіївна.— Своїми силами спорудили десяток будиночків на чотири чоловіка кожний. Це в основному для сімейних, бо, наприклад, такі сім'ї, як Л. Черняка, П. Савенка, С. Воронова та інших увесь літній сезон проводять на острові. Крім цього, ще ставимо десяток наметів. Загалом, у минулому сезоні на нашій базі здоров'я провело вихідні дні і відпустки більше тисячі чоловік. До послуг відпочиваючих кухонний блік, настільні і спортивні ігри, пара човнів. Нашим трудівникам подобається тут. Можна і поплескатися у прохолодних хвилях Дніпра, і поніжитися на золотому пісочку, і повеслувати на човні. А що вже говорити про насолоду тягати вудкою сріблястих лящів чи красноперок. Провести вільний час серед природи — то велика насолода для наступного трудового тижня,— закінчує вона.

Ми вийшли до берега Дніпра. Його хвилі ласкаво хлюпочуться біля самих наших ніг. Колишній трудівник УВП, нині пенсіонер, член УТОГ Н. Фідельман запрошує нас до свого моторного човна. Вісімнадцять років водить він моторку по дніпрових просторах і ми з радістю прийняли запрошення. Ритмічно загуркотів мотор і човен птицею понісся по широкому плесу Дніпра. Захоплююча була прогулянка навколо острова Кривець з його чудовими краєвидами.

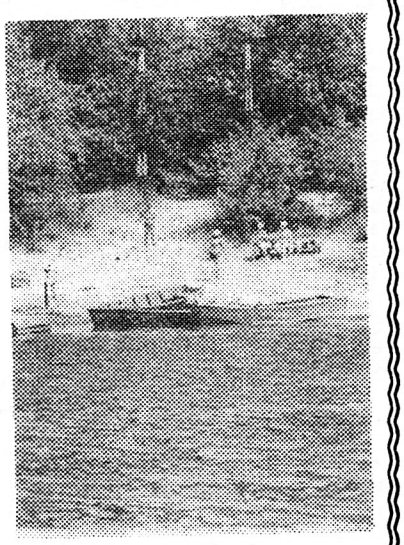

І. ЛУК'ЯНІВ.

На фото: (вгорі) пляж і вхід на базу здоров'я, (внизу) у затінку розташувалися будиночки, в яких відпочивають трудівники.

Фото І. БЕРЕЗНЯКА.

В ГОСТЯХ У САМБОРІ

Тепло вітали члени УТОГ міста Самбора та працівники Самбірського будинку культури учасників драматичного гуртка Стрийського будинку культури глухих.

Гості із Стрия показали багату, насичену сучасною тематикою програму, до якої входила постановка «Прозріння». Особливо майстерно виконали ролі Ігор Богданов, Катерина Левицька, Василь Постоюк, Раїса Гордєєва і ін.

Видно, що кожен з самодіяльних аматорів має свій стиль, свої прийоми вираження, але всіх об'єднує одна спільна мета.

Хочеться відзначити майстерне виконання сценки, яка називається «Наше і моє», «Бережіть робочу хвилину», «Виправлена людина».

В естрадному концерті відзначився Швабик Василь та Надія Богданова, Катерина Левицька, Раїса Гордєєва, яким довго аплодували за уміло виконані український гопак, молдавські і польські танці.

Сердечно дякували глядачі керівникові танцювального гуртка Олі Когут та керівникові драмгуртка пенсіонерові М. Колесникову, які не тільки добре виступали з піснями, але й підібрали красиві костюми.

Вдячні господарі вручили гостям живі квіти. Зараз колектив гуртків художньої самодіяльності готується до чергової поїздки з концертом у Роздольський клуб глухих, де виступить з новим репертуаром на честь 30-річчя визволення Львівщини від німецько-фашистських загарбників.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

СПОРТ

◆ КУБОК У ЖДАНОВЦІВ ◆

На стадіоні «Авангард» в Донецьку відбулися обласні змагання з футбола в яких взяли участь команди з Донецька, Жданова, Слов'янська і Єнакієва. В перші дні велику перемогу (5 : 0) одержали футболісти Слов'янська над господарями поля. Спортсмени із Жданова з рахунком 3 : 0 переграли команду з Єнакієва.

Другого дня донеччани зустрілися з футболістами Єнакієве. Напружена боротьба суперників закінчилася внічию. Захоплюючим і цікавим поєдинком була зустріч між командами Жданова і Слов'янська, яка проходила в гострій боротьбі. Основний час переможця не виявив, гра закінчилася з рахунком 3 : 3. Суддівській колегії довелося добавити 30 хвилин, щоб виявити переможця. Та й додатковий час не змінив результату. Довелося призначити пеналь-і. Щастя посміхнулося команді з міста Жданова, яка завоювала перехідний кубок, вимпел і диплом першого ступеня. Друге місце посіла команда міста Слов'янська, на третьому — Єнакієва.

Зараз збірна команда Донецької області готується до зональних змагань, які відбудуться в місті Черкасах.

Б. ТУРКІН.

МАЙСТЕРНІСТЬ ЗРОСТАЄ

У Дніпропетровську, в спортивному залі Будинку культури УТОГ, відбулися особисто-командні змагання на першість УРСР з настільного тенісу серед глухих та слабочуючих дітей спецшкіл-інтернатів. В змаганнях взяли участь 20 юнаків та дівчат. В ході проведених змагань місця розподілилися так: серед юнаків на перше місце вийшов І. Батин з Ужгорода, друге — зайняв О. Тимченко з Дніпропетровська, на третьому — В. Гаваза з м. Києва.

Серед дівчат на перше місце вийшла Т. Миронова з Дніпропетровська, на друге — Н. Мартон з Ужгорода, третє місце посіла Є. Гончарова з м. Львова.

Слід відзначити, що в окремих спортсменів зріс клас гри. У Тетяни Мироновоі, наприклад, набагато різкішим став удар справа та контрудар зліва, з'явилось багато різноманітних подач. Все це говорить про те, що Тетяна вперто тренується і результат дуже добрий. Олег Тимченко трохи ослабив свій стиль гри і програв І. Батину з Ужгорода. Це говорить про те, що він повинен замислитися над подальшим тренуванням.

З'явилося чимало перспективної молоді, яка надалі повинна зайняти своє місце в збірній команді УТОГ. Це Володимир Гаваза з школи № 6 м. Києва, Олександр Кравцов з Дніпропетровська, Михайло Гриновець та Олена Гончарова з Підкаміньської спецшколи-інтернат Львівської області, Наталія Сусло з Дніпропетровська та Надія Матвієнко з Хустської спецшколи-інтернат Закарпатської області.

В роботі з спортсменами деяких шкіл ще є чимало недоліків. Здібні спортсмени не беруть участі не тільки у фінальних, але й у зональних змаганнях. Це, в першу чергу, стосується Новомиргородської школи-інтернат Кіровоградської області. На фінальні ігри не з'явились учасники з м. Феодосії та Миколаєва. Директорам шкіл надалі слід більше уваги приділяти фізичному вихованню дітей, а також краще сприяти їх тренувальним заняттям з настільного тенісу.

Учасники змагань, що зайняли призові місця, нагороджені цінними подарунками Центрального правління УТОГ, дипломами та медалями Міністерства освіти УРСР.

В. РЯБЧУК,
відповідальний секретар Української спортивної федерації глухих.

На фото: зустріч юних тенісистів в спортивному залі Дніпропетровського будинку культури.

ВЕЧІР ПОЕЗІЇ

Мабуть, довго ще згадуватимуть шанувальники поезії Житомирського будинку культури хвилюючу зустріч з І. А. Сапожниковим, чиї вірші давно користуються популярністю у прихильників його поетичного таланту.

Затамувавши подих, слухали ми цікаву розповідь гостя про його важкий, але цікавий творчий шлях. Як жива легенда постали в його спогадах зустрічі з багатьма відомими письменниками. Як про щасливу хвилину юності розповів І. Сапожников про В. Маяковського, якого йому довелося бачити і слухати.

Потім Ісак Аронович прочитав власні вірші. Кожний рядок автора доходив до серця, хвилював. Вираженням вдячності були гучні, довго не затихаючі оплески присутніх.

З великим захопленням прочитали вірші поета Р. Гресько, А. Старков, П. Макарчук. Завершилась зустріч врученням дорогому гостю пам'ятного сувеніра і квітів.

І. ЗІЛЬБЕРГЕРЦ,
бібліотекар Житомирського будинку культури.

УСМІШКА ХУДОЖНИКА

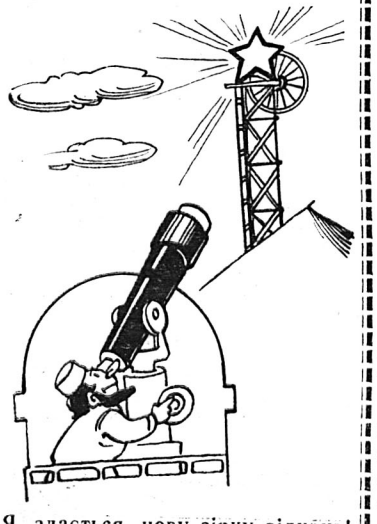

Я, здається, нову зірку відкрив!
Мал. В. СТЕПАНЕНКА.

МІСТО НА... МАКОВІЙ ЗЕРНИНІ

Уявіть собі площу, на якій встановлено пам'ятник В. І. Леніну. Неподалік височать обеліск космонавтам, Останкінська телевежа. Від площі розгалужуються вулиці...

У всьому цьому не було б нічого дивного, коли б не одна суттєва деталь: площа «розташована» на... навпіл розрізаний маковій зернині. Її можна роздивитись тільки під мікроскопом.

Автор цього дивовижного витвору — майстер мініатюри М. Г. Маслюк, який живе у Жмеринці на Вінниччині.

Квартира народного умільця нагадує скоріше музей. Чого тільки не побачиш у кімнатах! Тут і фотоапарати завбільшки з горошину, і такої ж «величини» мікроскопи, і електромоторчики, які в 20—50 разів менші за макову зернину. Є різьба по металу, дереву, малюнки, скульптури тощо. Кращі твори Михайла Григоровича зберігаються в Оружейній палаті та в Музеї революції у Москві, в республіканських і обласних музеях. Вони незмінно викликають у людей захоплення.

Мікроскопічні вироби подільського Ліліпута — то не тільки джерело естетичної насолоди. Часто майстер задумувався над тим, як би його витвори послужили людям. І ця мрія здійснилася.

Одного разу на ВДНГ СРСР на незвичайні експонати звернули увагу вчені-медики. Автора запросили до науково-дослідного інституту й запропонували виготовити інструменти для операцій у вусі. Так на озброєнні отоларингологів з'явились мікроскальпелі, мікровимірювачі, мікроголки та інші інструменти. В умілих руках хірургів вони повертають слух зовсім глухій людині.

Тепер «географія» розповсюдження виробів талановитого майстра значно розширилася. Вони з'явились у науковців Вінницького та Куйбишевського медичних інститутів, у лабораторіях Інституту зоології АН УРСР. З їх допомогою досліджують нервові тканини, пересаджують рогівку ока, роблять операції на комахах. Усі ці роботи проводяться під мікроскопом.

Тепер заслужений майстер народної творчості республіки підготувався до виставки мініатюрних виробів, яка відкрилася в Політехнічному музеї в Москві. Михайло Григорович завершив для неї і нові роботи. Зокрема... товарний состав — тепловоз із двадцятьма вагонами. Довжина його — 0,9 міліметра. Якби у людській волосині просвердлити «тунель», то в ньому вільно розминулися б два таких состави.

М. ЧОРНИЙ.

ІСПИТ ВИТРИМАНО

Черкаси, мабуть останній обласний центр, де було організоване навчання мотоциклістів-любителів з вадами слуху.

Органи охорони здоров'я, міліції і ДТСААФ не квапились з дозволом, не вірили в те, що глухі можуть опанувати курсом навчання.

І ось два місяці напружених занять минуло .Днями органи міліції прийняли від глухих іспити. Всі 20 глухих робітників, які навчались на курсах, успішно витримали іспит. Цікаво, що тільки двоє з 20 припустилися у відповідях по одній неточності.

Отже, іспит витримано. Експеримент продовжується.

В. ПОГОРІЛИЙ,
робітник УВП.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20 телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Київ, друк. КДВО УТОГ, зам. 949—9500. 74 р.